

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3Tos/114/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413010074
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5413010074.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline na neverejnom zasadnutí konanom 27. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Milana Repáňa prejednal sťažnosť odsúdeného W. Q. proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/11/2013 z 29.9.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. z r u š u j e uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/11/2013 z 29.9.2016.

Podľa § 420 Tr. por. a § 50 ods. 4 Tr. zák. v y s l o v u j e , že odsúdený W. Q., nar. X.X.XXXX v G., bytom X. N., E. XXXX/XX, sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia z trestného rozkazu Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 2T/11/2013 z 26.6.2013, v spojení s uznesením Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 2T/11/2013 zo 4.9.2014 n e o s v e d č i l , a preto mu n a r i a d ť u j e trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ť u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 420 Tr. por. a § 50 ods. 4 Tr. zák. vyslovil, že odsúdený W. Q. sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a trest vo výmere 8 mesiacov vykoná. Súčasne podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil odsúdeného na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť odsúdený, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V sťažnosti uviedol, že verejné zasadnutie bolo vykonané 29.9.2016 bez jeho prítomnosti, nakoľko utrpel vážne poranenie v oblasti kolena, pre ktoré mu bol lekárom nariadený pokoj na lôžku s cieľom predísť trvalým následkom. Z tohto dôvodu sa aj ospravedlnil z neúčasti na verejnom zasadnutí a žiadal o jeho odročenie, čo súd zamietol. Keďže nebol prítomný na verejnom zasadnutí, prvostupňový súd zamietol aj návrh jeho právneho zástupcu na jeho vypočutie. Domnieva sa, že postupom prvostupňového súdu bolo porušené jeho právo na obhajobu, keďže prvostupňový súd nevykonal jeho výsluch. Zranenie, ktoré utrpel, bolo v čase verejného zasadnutia natoľko vážne, že jeho prítomnosť na pojednávaní by mohla spôsobiť trvalú ujmu na zdraví. Predložil aj potvrdenia o závažnosti svojho zdravotného stavu. Okrem samotného úrazu trpel aj silnou alergickou reakciou zapríčinenou liekmi. Pre všetky tieto zdravotné komplikácie sa nemohol objektívne dostať na verejné zasadnutie. Poukázal, že jeho úraz je natoľko vážny, že si vyžaduje operáciu, pričom už absolvoval aj predoperačné vyšetrenia. Keďže v minulosti sa nevyhýbal trestnému stíhaniu a vždy spolupracoval, nemožno označiť jeho konania za účelové. Navrhol preto, aby krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil. K sťažnosti pripojil aj lekárske správy a doklady preukazujúce jeho poranenie.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť bola podaná v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou a že táto je dôvodná, avšak z iných dôvodov, než sú v nej uvedené.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že sťažnostné námietky odsúdeného o porušení jeho práva na obhajobu, keď verejné zasadnutie prvostupňového súdu bolo vykonané v jeho neprítomnosti, nemožno považovať za opodstatnené. Z upovedomenia odsúdeného o verejnom zasadnutí vyplýva, že tento bol dostatočným spôsobom poučený, za akých okolností môže byť vykonané verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti a najmä bol poučený, že v prípade neúčasti zo zdravotných dôvodov je povinný predložiť súdu vyjadrenie lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na pojednávaní bez ohrozenia života alebo bez závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nakažlivej ľudskej choroby. Zo spisu nepochybne vyplýva, že lekárske správy predložené odsúdeným prvostupňovému súdu neobsahujú vyjadrenie lekára, že by mu jeho zdravotný stav neumožnil zúčastniť sa verejného zasadnutia bez ohrozenia jeho života alebo bez závažného zhoršenia zdravotného stavu, alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nakažlivej ľudskej choroby. Je teda zrejmé, že odsúdený nepredložil prvostupňovému súdu také potvrdenie lekára, ktoré by z vyššie uvedených dôvodov vylučovalo jeho účasť na súdnom konaní. Krajský súd sa preto nestotožňuje so sťažnostnou námietkou odsúdeného, že verejné zasadnutie nemalo byť vykonané v jeho neprítomnosti z dôvodu jeho ospravedlnenia a že postupom prvostupňového súdu došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu. Naopak, podľa názoru krajského súdu mal prvostupňový súd splnené všetky zákonné podmienky na vykonanie verejného zasadnutia aj v neprítomnosti odsúdeného. Pokiaľ odsúdený pripojil k podanej sťažnosti aj lekárske správy ohľadom svojho zdravotného stavu, ani z týchto nevyplýva, že by postupom prvostupňového súdu bol porušený zákon.

Pokiaľ ide o samotný výrok prvostupňového súdu, ktorým bolo vyslovené, že odsúdený sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia neosvedčil, aj tento považuje krajský súd za správny. V tomto smere odkazuje krajský súd na odôvodnenie napadnutého uznesenia, s ktorým sa stotožňuje. Odsúdený aj napriek tomu, že v predmetnej veci už raz prvostupňový súd ponechal v platnosti podmienene odsúdenie a predĺžil mu skúšobnú dobu, opäť spáchal úmyselný trestný čin. Takéto konanie ani podľa názoru krajského súdu nemožno považovať za vedenie riadneho spôsobu života. Výrok okresného súdu o neosvedčení sa odsúdeného preto považuje krajský súd za zákonný.

Pokiaľ však prvostupňový súd rozhodol, že odsúdený vykoná trest vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne, takýto výrok je potrebné považovať za neúplný, nakoľko z toho nevyplýva presná špecifikácia trestu. Aj keď z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že sa jedná o trest odňatia slobody a táto skutočnosť je zrejmá aj z výroku o zaradení odsúdeného do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, je podľa názoru krajského súdu potrebné, aby konkrétne uvedený trest obsahoval aj výrok o neosvedčení sa odsúdeného a o nariadení jeho trestu.

Na základe podanej sťažnosti potom krajský súd zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a sám rozhodol tak, že odsúdený W. Q. sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia neosvedčil a nariadil mu trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.